

Scénka o sv. Mikuláši

Osoby:

Maminka

Dítě (syn nebo dcera – potřeba přizpůsobit koncovky ve slovesech i jinde)

Mikuláš

Otec

M: „Najednou začínáš kašlat, to není jen tak. Tobě se zítra nechce do školy, vid’?”

D: „Tedy, mami, ty hned všechno poznáš. Zítra zase přijde do školy Mikuláš. Deváťáci se převlíknou za Mikuláše, anděly a čerty a dělají si tam, co chtějí. Někteří čerti se loni spolužákům posmívali a v pětce dokonce někoho praštili, když tam nebyla paní učitelka.“

M: „To se mi nelíbí a co na to Mikuláš?“

D: „Co by, ještě ho hecoval. Mě to tam takhle nebaví, radši bych byl doma.“

M: „A co ostatní na to?“

D: „Smějou se tomu. Mami, řekni mi znovu, kdo to byl vlastně Mikuláš a proč si ho vlastně připomínáme.“

Maminka přinese knihu o svatých: „Víš co, najdeme si to sami.“

Dítě nebo maminka můžou přečíst toto z listu, který bude v knížce vložený:

„O Mikuláši známe několik legend, víme, že v naší zemi před svým svátkem chodí s čertem a andělem. Uctíváme ho jako světce, přítele dětí, biskupa, mučedníka, pomocníka v nouzi a patrona několika skupin lidí, např. pekařů, námořníků, vdov a sirotků.

Narodil se kolem roku 260 n. l. ve městě Pataře, dnes to najdeme na území dnešního Turecka.

Rodiče byli bohatí, ale brzy zemřeli. Mikuláš zdědil veškerý majetek. Nemyslel na sebe, ale rozdával almužny chudým a nemocným. Tak se díval kolem sebe, kdo potřebuje pomoc, komu můžou jeho peníze prospět více než jemu, za koho se má modlit k Bohu a tak dál. Též se často ujímal sirotků, vdov a lidí pronásledovaných. Aby se vyhnul slávě a díkům svých spoluobčanů, odešel ze svého rodného města a vydal se do Svaté země, do Izraele, kde dřív žil Ježíš Kristus. Když se vracel do vlasti, zastavil se ve městě Myře, kde byl právě biskupský sněm a rozhodovalo se o tom, kdo bude novým biskupem. Když se dlouho nemohli dohodnout na konkrétním kandidátovi, dali podmínku: kdo následujícího dne přijde první do kostela, stane se biskupem. A stalo se, že přišel do kostela brzy ráno Mikuláš a stal se tak biskupem. I nadále se snažilo zmírnění hmotné i duchovní bídy. Záhy po svém jmenování

biskupem byl pak Mikuláš, v době pronásledování křesťanů za císaře Diokleciána, několik let ve vyhnanství. Okolo roku 310 se pak Mikuláš vrací zpět do Myry, kde se zaslouží o propuštění tří nevinných měšťanů, neprávem obviněných z účasti na protistátní vzpouře ve Frýgii. Podle legendy pak též přivádí k životu tři chlapce, které nechá zlý hostinský rozsekat a naložit do kádě se solí. Mimoto pomáhá Mikuláš obyvatelům Myry v době hladomoru tím, že zázračně rozmnoží bochníky chleba (proto je patronem pekařů).

V roce 325 se Mikuláš zúčastnil nicejského sněmu, zaměřeného proti ariánství, a tam obhajoval existenci Nejsvětější Trojice.

Na sklonku života Mikuláš podniká cestu ke Svatému otci, k papeži, do Říma - při zpáteční cestě se zastavuje v hlavním městě Apulie, v Bari, kde pak nějaký čas pobývá a kde svojí pozorností zachrání život několika námořníků při bouři na moři - proto je dnes s atributem kotvy uctíván jako patron lodníků i obchodníků. A také bývá zobrazován s jablíčky, které znázorňují hroudy zlata nebo měšce dukátů, kterým zachránil život tří dívek. A právě na znamení toho, že za svého života pomáhal lidem, chodí dnes v přestrojení k dětem a dává jim dárečky.

Zemřel kolem roku 350, v pozeňnaném věku kolem 90-ti let.“

Matka a dítě jdou spát.

Dítěti se zdá sen, v kterém bude znázorněn Mikuláš v jedné legendě.

Na scénu vejde Mikuláš v kabátu bez biskupské berly a bez mitry a přifoukne sen dítěti, které sebou neklidně ve spánku hází a během snu se uklidňuje: „Jen klidně spi, zatímco se ti bude o mně zdát.“

Mikuláš prochází se třemi měšci v ruce a povídá:

„Je mi líto mého souseda, který po smrti manželky vychovává tři dcery, ale teď nemají na živobytí. Vykládá se, že je bude muset prodat, aby splatil dluhy a měl aspoň sám co jíst. Až bude noc a nikdo mě nebude vidět, hodím jim tyhle ty váčky s penězi oknem dovnitř, pro každou jeden.“

Jde a hodí to oknem (dva přiběhnou a podrží vystřižené okno). Mikuláš jim krátce požehná.

Mikuláš se ještě dívá oknem dovnitř a poslouchá, jak otec povídá:

„Chvála Bohu. Jen by mě zajímalo, kdo nám ty peníze dal. Strašně rád bych mu poděkoval. Vždyť udělal něco úžasného a krásného.“

Otec vyběhne na ulici a dá se za utíkajícím Mikulášem, ten mu uteče a otec odejde ze scény.

Mikuláš, už s berlou a mitrou na hlavě, jde po chvíli směrem ke spícímu dítěti a povídá:
„Hodně dětí na světě zajímá, jaký jsem byl. Když jsem ještě žil, musel jsem mít dobrou kondičku, když jsem nechtěl, aby lidi věděli, od koho jsou ty peníze. Třeba právě tenkrát, když jsem utíkal před otcem těch tří dcer, kterým peníze zachránily život.“

Pohladí spící dítě: „Vím, co tě trápí. Ale jdi klidně do školy a nic se neboj. Jen ve třídě pověz, kdo jsem byl i to, jak jsem vypadal a že jsem se i já bál, třeba toho, že nebudu dobrým biskupem, že mé peníze nebudou stačit pro chudé a trpící, že mě zabijí ve vězení, nebo tam umřu hladem a zimou apod. Ale něco mi vždycky pomohlo: to, že jsem věřil Ježíši. On mi pomohl, když jsem převzal úlohu biskupa, když jsem byl ve vězení, dokonce i když jsem utíkal před díky, chválou a obdivem lidí. Ježíš mě učil jednu důležitou věc: Bůh má rád každého člověka. A podle toho jsem jednal.“

Obrátí se opět k dítěti: „Když budeš dobrým kamarádem, dcerou (synem) i žákem, budeš se mi podobat a můžeš druhým také pomáhat.“

Udělá dítěti křížek na čelo a odchází.

Dítě se za chvíli probouzí a ...

D: „Dobré ráno, mami. Už se těším do školy.“

M: „A co se stalo tentokrát?“

D: „Zdál se mi sen a v tom snu mi Mikuláš řekl, že se nemám bát. Ale sám se mám snažit být jako on.“

Maminka pohladí dítě po vlasech: „Tak se mi to líbí. Teď ale honem, ať všechno dobře stihneme.“

Po chvíli vychází dítě s taškou do školy, maminka mu dá křížek na čelo a dítě jde do školy.